

BÁBEL ANTÓNIA

A nagy meccs

Borzalmas fejfájásra ébredek. Lüktet az agyam, mintha belészorult volna egy diszkónyi dübörgő mélynyomó. A szemem, akár két parázsló széntójas, izzik az elmúlt heti tengernyi könnytől. Űti a taktust a fájdalom, s lassan ráéjszmélek, hogy ugyanezt érzem az egész testemben. Újra „beleébredek” az életbe, amelyben semmi kedvem létezni. Belekapaszkodok a fekhelyem melletti üres kiságyba, s lassan ülök fel, mert a diszkóhoz két gyorsvonat is érkezik, amelyek egymást kergetve zakatolnak a fejemben. Azt hiszem, szombat van. Ha nem kínozna minden mozdulat, megfordulva látnám, hogy a férjem ott alszik a helyén. De nem kell odanéznem, tudom. Lassan ő is ébred, s közös traumánkat külön-külön gyúrva, emésztve csendbe burkoljuk a szívünket. Amint nehézkesen feláll, földre csörren a piros rózsafüzér, amely éjjel a párnája mellé hullott a kezéről, miután álomba imádkozta magát. Az angyalkáim melletti mécses teljesen elégett. A kis alumínium tégelyben nincs már paraffin, csak a közepén árválkodik a rövidke, fekete csonk. Feszít az anyatej, de elsőként magamra tekerem a haskötőmet, hogy a császármetszés sebe kevésbé fájjon. A telefonom 8:45-öt mutat, de mintha hajnal hat lenne, és én egy szemhunyasnyit sem aludtam volna.

Nincs megállás. Indulni kell, mint minden nap egy hete. Fejek, a fagyasztóból kenyeret pirítunk, amit azért sütöttem és tettem a mélyhűtőbe szülés előtt, hogy könnyebb legyen a gyermekágy. Most, ebben a pokolban aranyat ér minden falat. A friss pirítós és a kávé illata az egyetlen, ami korábbi, normális életünkbe „visszasimogat” egy kicsit. Próbálok össze-rendezni a gondolataimat, próbálok nem egyfolytában arra gondolni, hogy kismama vagyok-e még egyáltalán? Hogy elhozta-e az éjjel a véget?

Napok óta látogatási időben mérem a perceket. Minden kórháztól távol töltött időben csak a gátját látom annak, hogy O'IT legyek, amikor a csecsemőrészleg intenzív osztályának üvegajtóját kitarja a nővér, kezében egy kupac zöld, összehajtott ruhával. Minden másodlagos. Azonban ma már csak a délutáni látogatásra érünk oda, hiszen hétvégén délelőtt csak egyetlen óra jár.

Nincs megállás. Indulni kell. Hiába a végtelen fáradtság és a kimerültség. A szülői szív rejtekéből erőt merítünk, s dél körül már az autópályán száguldunk tíznapos kislányunk felé, a szívkörház negyedik emeletére.

Egész úton a nem fogadott telefonhívásokra és üzenetekre próbálunk reagálni, ami kissé visszatart attól, hogy elmerüljünk gondolataink perzselő tüzeiben. Elsuhannak a percek, akárcsak az út mellett elterülő, dróthálóval elkerített rétek, amelyeket lassan felváltanak a reklámtáblák és a budapesti épületek.

Rohanni akarok, de mégis maradnék. Rettegek a rossz hírtől, rettegek tőle, hogy szét kell szednem a kiságyat anélkül, hogy a kis gazdája benne feküdt volna, és nekünk újra kell építenünk az életünket.

Amint a kórház melletti utcára kanyarodunk, számunkra meghökkentő látvány fogad. Minden sarkon fekete ruhás, fedett arcú kommandósok zárják el az utat. Kérdően nézek a férjemre.

– Talán valami bűnözőt keresnek vagy lehet, hogy valami feles jön erre – majd kisvártatva hozzát teszi: – Vagy egy nagy drogfogásról van szó.

Sosem láttam még ilyet, csak filmekben. A helyzet az egész utcára kiterjed, sarkonként két-három marcona férfi tartja a helyszínt. Szerencsére akadály nélkül be tudunk fordulni a kórház utcájába. Közel kapunk parkolóhelyet. Sajgó anyai szívemnek jólesik a tudat, hogy már közel vagyok az én kincsemhez. Hajt a vágy, hogy ott legyek, hogy lásson, hogy tudja, mellette állok. Hajt a vágy, hogy lássam, él...

Furcsa világ a szívkörház gyermekkrézslege. Itt ér össze a pokol és a menny. Borzalmas mélységek és felemelő magasságok váltják egymást őrületes intenzitással, amelybe beleszédül az ember. Hol letaglóz egy rossz hír, hol felszabadít egy jó, amit néhány órával később kíméletlenül átír egy újabb rossz elsöpörve minden reményt. Itt semmi sem biztos. Semmi... Hamar rájön erre a szülő, akinek a gyermeke itt fekszik. A bizonytalanság úgy lebeg a levegőben, akár a hajnali pára a folyó felett. Próbálunk egymásba kapaszkodni, erőt meríteni a sikertörténetekből, a felgyógyult gyermekek kifüggesztett fotóiból. A magunké mellett imádkozunk egymás gyerekeiért... Ez az egyetlen kötél, amelyet szorítunk a végsőkig. Mindannyiunk szemében ott remeg a félelem, az elkeseredettség. Többen vagyunk frissen szültek, akik hozzám hasonlóan a gyermekáldás csodája után beletaszítottak ebbe a kilátástalan harcba, amely ellentmondást nem tűrően döngöli az orrunk alá, hogy milyen kicsik és védtelenek vagyunk a világban, hogy egy pillanat alatt elveszíthetünk mindent...

A közös öltözőben először a nők cserélik le utcai ruhájukat a kórházban kapott zöld együttesekre. A kézfertőtlenítőnél mindig megvárom a férjemet. Ő a támaszom, amely nélkül már rég összeroppantam volna. A hite tartja az enyémet is, erejéből táplál, hogy el ne vesszek... Aztán zölden, sterilen belépünk a nyers valóság kegyetlen világába. Az intenzív

egyetlen hosszú folyosó, amelynek legvégén, egy elkülönített részben van a mi drága gyermekünk. Végig kell haladnunk az összes kis ápolt ágya mellett, hogy elérjünk hozzá. Reszketve fürkészem a nővérek és orvosok tekintetét, de „fennakadás” nélkül eljutunk a célunkig. Minden vizontlátás öröm és egyben mély fájdalom. Csövek lógnak az orrából, a nyakában művéna, amibe torkollik az infúziótoronyból eredő összes vezeték. Karjaiban is tűnyomok, a lábából is csövek vezetnek ki, amelyeket kötések borítanak. A mellkasán az EKG színes drótjai tekeregnek, s a nyitott inkubátor elején a katéter vezet ki pici pelenkájából indulva. Mintha szögesdrót-kígyók teke-regnének a szívem tájékán. Első dolgunk megnézni a lábát. Miközben nem látok változást az előző napi állapothoz képest, megérkezik az orvos.

– Tegnap az érsebész kipucolta a vérrögöket az érből, de sajnos nem látszik javulás – mutatja a sötétlila pici testrészt.

Végighallgatom őt, s bár magam is látom, hogy kisbabám apró lábacs-kája térd alatt nagyon rossz állapotban van, az olyan szavak, mint a „fertőzésveszély” vagy az „amputáció” egy láthatatlan pajzs által kívül tartva nem jutnak el a tudatomig. Egyszerűen ezek nem fordulhatnak elő. Egy életmentő szívműtét után nem veszíthetjük el azt a kis lábat!

Hamar megszokom a gépek folyamatos pittyegését és a monitorok vil-
lódzását. Gyermeünk mellett ülünk, aki apró gombszemével bágyadtan
figyeli, amint a nővéréről mesélünk neki, de néha felállunk, amikor feltö-
rölnek vagy ha valamilyen kezelést kap. Férfjem az ablakon bámul ki,
amely arra az utcára néz, amelyről be lehet hajtani a kórházhoz.

– Rájöttem, mi van ma – mondja. – Azért állnak kint a kommandósok,
mert focimeccs van.

Nem igazán értem, mi köze a fekete ruhásoknak a focihoz, de abban a pillanatban nem is érdekel.

Az intenzíven, hol úgy cammognak a percek, akár egy bénító lövedék-
től kába elefánt, hol pedig úgy rohannak, mint egy pányváját tépett vadló.
Hamar eljön a búcsú ideje. A bent töltött idő alatt teljesen lemerít az
igyekezet, hogy erősnek mutassam magam. A távozás ugyanolyan kettős
érzelmekkel vegyített, mint az érkezés. Nehéz elválni. Számtalanszor
megsimogatjuk utoljára Jankát, jobbról is, balról is, aztán még egyszer
visszamegyek, hogy elmondjam neki, mennyire szeretem... Végül felhú-
zom a zenélős nyuszit, és Brahms csilingelő altatójára elindulunk kifelé.
Amikor kilépek, a zöld ruhával együtt levetek egy keveset a terheimből is.
Kissé fellélegzek, és átváltok „túlélő” üzemmódba. Az emeleti ablakon át
kibámulok Budapest templomtornyaira és az égbe meredő darukra.

A kórházból kilépve az utca zaja végképp visszaránt a „való” világba. De hirtelen nem is tudom, melyik a valóságosabb. Az, ahonnan jövök, vagy ez itt, ahol fúj a tavaszi szél és furcsa mód áll a forgalom.

Már a kórház utcájának két vége is le van zárva. Az őrt állókon túl semelyik utcára nem lehet kihajtani. Hömpölygő emberáradat vonul mindkettőn a stadion felé. A távoliak békésnek tűnnek, azonban a közelebbieket ugyanazokat a mocskos mondatokat skandálják jól hallhatóan. Alig hiszek a fülemnek. A másik szurkolótábor nőnemű szülőjét emlegetik, némi obszcén körítéssel vegyítve. Teli torokból üvöltik újra és újra. Egyetlen hang sem szól a fociról, gólokról és drukkolásról. A kommandósok mozdulatlanul állnak, és biztosítják a terepet. Hirtelen egy másik furcsa világba csöppenek, ahol a belépőjegyért cserébe legálisan lehet gyűlölködni, és a jegyhez bónuszként még rendőri sorfal is jár. Az autó mellett állva elkerekedik a szemem: – Ez komoly? Azért van kivezényelve ez a rengeteg rendőr, mert focimeccs van?

A férjem felvilágosít róla, hogy ez bizony így van. Mi, békés emberek, azért rostokolunk az utcába zárva, mert a két szurkolótábort nem lehet közel engedni egymáshoz. Az iménti tompa bágyadtságomat felváltja a düh. Undorral tölt el a felismerés, hogy miközben a gyermekem sok más csecsemővel együtt néhány méterrel feljebb, a hóbörgő menettől közrefogva az életéért küzd, ezek a jónépek itt alig várják, hogy egymásnak esenek! Aztán arra a rengeteg pénzre gondolok, amibe ez kerül... Férjem, mintha most is hallaná, amit gondolok, így szól:

– Ezt a pénzt inkább be kéne önteni ide a kórházba...

Nyilvánvalóan nem lehet a végtelenségig méltóságot meríteni a legenda 6:3-as mérkőzéséből, amely annak idején egy egész országnak adta vissza az önbecsülését. Sajnos, sem ma, sem a múltban nem az olyanoknak, akiknek a focimeccs nem a gólok örömeiről szól, de azért mégis... Esetleg ők, ezek a megvadult szurkolók is változhatnak valamicskét... Talán előnyükre szolgálna egy egyhetes benntartózkodás a szív-kórház csecsemőintenzív osztályán.

Nem akar fogyni a sor. Egyre csak jönnek és jönnek, és üvöltenek. Elképeszt az élmény. Nagy nehezen feloldják a zárat az egyik utcán és megindulnak az autók. Összevissza tekergünk, miután könnyebb utat találva végre hazafelé vesszük az irányt. Mindkettőnket mardos az éhség, gyötör a fáradtság és kínoz a kétely. Míg a drukkerok holnap újra felöltik legjobb énjüket és élük megszokott mindennapjaikat, mi tudjuk, hogy nekünk a holnap reggel sem hoz enyhülést. A mi nagy meccsünket még nem fújták le, s csak remélni tudjuk, hogy a végső gólt nem az ellenfél fogja rúgni.